

Arrest

nr. 334 151 van 10 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 oktober 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenote, mevrouw M.G.N., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 19 mei 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.10.2024 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Nederlandse echtgenote N., M.G. (...) NN. (...) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

- op 08.04.2024 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Turnhout wegens overdreven snelheid op een viervaksweg (wegmark.). Hij kreeg een geldboete van 120 EUR of een vervangend rijverbod van 15 dagen.
- op 13.06.2024 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Turnhout wegens overdreven snelheid op een viervaksweg (wegmark.) (2x) en wegens het negeren van een snelheidsbeperking. Zijn straf bestond uit een geldboete van 400 EUR of een vervangend rijverbod van 30 dagen.
- op 17.06.2024 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Turnhout wegens overdreven snelheid op een viervaksweg (wegmark.). Een geldboete van 80 EUR of een vervangend rijverbod van 15 dagen volgde.
- op 03.02.2025 werd betrokkene veroordeeld door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Turnhout wegens overdreven snelheid of een viervaksweg (wegmark.) en wegens het negeren van een snelheidsbeperking, meer bepaald het verkeersbord met code C43. Zijn straf bestond respectievelijk uit een geldboete van 200 EUR of een vervangend rijverbod van 15 dagen en een geldboete van 80 EUR of een vervangend rijverbod van 15 dagen.

Betrokken is tot vier maal toe veroordeeld voor dezelfde feiten op een tijdspanne van amper 10 maanden tijd. Betrokkene heeft het kennelijk erg moeilijk om de verkeersregels in België, en meer bepaald de snelheidslimieten, te volgen en te respecteren. De Wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid. Er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de Politierechtbank. Door het verschijnen voor de politierechter gaat het om zware snelheidsovertredingen. We hebben geen kennis van de precieze omstandigheden van de zaak, maar een dagvaarding voor de politierechtbank gebeurt indien een persoon minstens meer dan 20 km/uur te snel reed in de bebouwde kom, zone 30 of schoolomgeving of meer dan 30km/uur te snel op andere wegen. Ongeacht de precieze omstandigheden ons niet gekend zijn, getuigt het voorkomen voor de politierechtbank van een roekeloos gedrag van betrokkene in het verkeer. De verkeersovertredingen van betrokkene zijn ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van andere mensen in gevaar brengen. Overdreven snelheid tast het fysieke en psychische veiligheidsgevoel van andere burgers aan. Dat betrokkene op korte tijd vier keer veroordeeld is voor identiek dezelfde feiten, maakt het een kwestie van tijd vooraleer anderen het slachtoffer worden van zijn rijgedrag. Ondanks een politionele veroordeling, heeft betrokkene kennelijk de grootste moeite om tot inkeer te komen en zijn rijgedrag aan te passen. Het getuigt van een gebrek aan respect voor de minimale (veiligheids)regels van de maatschappij waarin hij leeft. Dit maakt dat de kans op recidive groot is.

Bovendien is betrokkene nog veroordeeld op een moment (cfr. veroordeling 03.02.2025) dat hij in afwachting was van het resultaat van onderhavige aanvraag. Betrokkene wenst een recht op gezinshereniging erkend te zien door de Belgische autoriteiten, terwijl hij de minimale regels van de Belgische samenleving niet lijkt te onderschrijven. Betrokkene wenst zich te beroepen op zijn familiaal belang, maar dit familiale belang weerhoudt hem er kennelijk niet van om de in onze samenleving geldende regels met de voeten te treden. Het gaat om een verantwoordelijkheid in twee richtingen; indien betrokkene de minimale regels die in onze maatschappij gelden tot 4 keer toe op korte tijd eenvoudigweg naast zich neer legt, kan bezwaarlijk van de Belgische administratie verwacht worden aan deze politionele veroordelingen geen belang te hechten. Betrokkene wist of diende te weten dat het overtreden van de Belgische rechtsregels zijn verblijf in België niet in positieve zin zou beïnvloeden, gezien zijn precair verblijf en gezien onderhavige aanvraag gezinshereniging hangend was.

Uit de recentheid in de tijd van de feiten en het telkens plegen van dezelfde feiten, ondanks een veroordeling, blijkt dus dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht aan betrokkene bijgevolg geweigerd worden.

Conform artikel 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Betrokkene is sinds 05.12.2015 in Schengen, op 27.09.2016 diende hij een eerste aanvraag gezinshereniging in in België. Sedert september 2016 verblijft hij ononderbroken in België, zij het in illegaal of

onrechtmatig verblijf. Er kunnen bezwaarlijk rechten worden geput uit illegaal verblijf. Hij vroeg sinds 2016 verschillende keren gezinshereniging aan met mevrouw N., M.G. (...) maar telkens met een negatief resultaat. De duur van zijn verblijf kan een weigering van het verblijfsrecht niet in de weg staan: betrokkene kwam pas naar Schengen op 34-jarige leeftijd. Op dit moment is hij 43 jaar oud. We kunnen dus stellen dat zijn verblijf in België relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in zijn land van herkomst of origine. Hij is in zijn land van herkomst of origine opgegroeid, daar gesocialiseerd en er 34 jaar verbleven. Ook zijn echtgenote is van Surinaamse herkomst. Een socialisatie in de cultuur van het land van herkomst wordt niet zomaar weggeveegd door een verblijf in een gastland, te meer daar de partner dezelfde herkomst heeft. Het is in die zin redelijk te stellen dat hij nog steeds banden heeft met zijn land van herkomst of origine en dat de banden sterker zijn dan die met België. Blijkens het dossier zijn er ook geen elementen met betrekking tot betrokkene's leeftijd of gezondheidssituatie die huidige beslissing verhinderen. Betrokkene is kennelijk al geruime tijd economisch actief (geweest) in België; een eventueel medisch probleem of een eventueel leeftijdsgebonden probleem staat de economische activiteit dus niet in de weg. Noch werpt betrokkene spontaan enige medische problematiek op die huidige beslissing in de weg zou kunnen staan.

Wat betreft de gezinssituatie, kan worden opgemerkt dat hij gehuwd is met mevrouw N., M. (...) sinds 28.12.2019. Voor het huwelijk beriep betrokkene zich op zijn feitelijk partnerschap met mevrouw. Zij hebben geen gemeenschappelijke kinderen. Mevrouw heeft 3 meerderjarige kinderen, geboren in 1999, 2001 en 2005. Het oudste kind woont niet meer in bij mevrouw, de 2 andere nog wel. Uit niets kan blijken dat mevrouw N. (...) en de 2 inwonende meerderjarige kinderen afhankelijk zijn van betrokkene in die mate dat zij gedwongen zouden worden om het grondgebied van België of van de Europese Unie te verlaten indien aan betrokkene geen recht op verblijf wordt toegekend. Volgens het administratief dossier heeft mevrouw N. (...) het verblijfsrecht als loontrekkende bekomen in juni 2016. Zij heeft in het verleden een arbeidsongeschiktheidsuitkering genoten maar toont bij huidige aanvraag met een loonfiche aan dat zij als zorgkundige aan de slag is in België. Ook betrokkene zelf is blijkens het administratief dossier economisch actief (geweest) in België. Zij kunnen dus onafhankelijk van elkaar in het levensonderhoud voorzien. Uit niets blijkt dat referentiepersoon bijzondere zorg behoeft, noch blijkt dit voor betrokkene. Er kan pas van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Uit niets blijkt dat dit het geval is voor de meerderjarige inwonende kinderen van mevrouw N. (...) ten opzichte van betrokkene, noch van mevrouw N. (...) tegenover betrokkene, noch van eventuele andere familieleden die in België zouden verblijven. Van de kinderen kan verwacht worden dat zij al een grote mate van zelfstandigheid hebben en uit niets blijkt dat zij ondersteuning nodig hebben van betrokkene. Voor zover referentiepersoon enige ondersteuning in het levensonderhoud nodig zou hebben, wat echter niet wordt aangetoond, kan dienstig worden opgemerkt dat België een verzorgingsstaat is. Referentiepersoon is een Europese burger, waardoor zij toegang heeft tot het Belgische welvaartsbestel en, voor zover nodig, een beroep kan doen op allerlei ondersteuning (medisch, huisvesting, sociale zekerheid etc.). Dit geldt ook voor haar kinderen. Het is dus redelijk te stellen dat zij ook zonder aanwezigheid van betrokkene zelfstandig in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien. Gezinshereniging met stiefkinderen is bovendien uitgesloten volgens artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waardoor de stiefkinderen hoe dan ook niet tot een afgeleid verblijfsrecht kunnen leiden.

Daarenboven, zoals eerder gesteld, is betrokkene nog veroordeeld tijdens de behandelingstermijn van onderhavige aanvraag. Betrokkene wenst een recht op gezinshereniging erkend te zien, terwijl hij tijdens de procedure de geldende minimale regels in de Belgische samenleving nog met de voeten treedt. Betrokkene beroept zich op zijn familiaal belang, maar blijkbaar is dit familiaal belang niet een voldoende motivatie geweest om de regels in België te respecteren. Het is een verantwoordelijkheid in twee richtingen, indien betrokkene de minimale regels die in onze maatschappij gelden tot 4 keer toe op korte tijd eenvoudigweg naast zich neer legt, kan bezwaarlijk van de Belgische administratie worden verlangd om zijn familiale belang te laten primeren op het respect voor de Belgische rechtsregels en meer bepaald de bescherming van de samenleving op vlak van verkeersveiligheid. Deze beslissing verplicht betrokkene niet om het Rijk te verlaten (gezien het inreisverbod werd ingetrokken) waardoor niet noodzakelijk een breuk in de familiale relaties wordt teweeg gebracht.

Wat betreft de economische situatie kan opgemerkt worden dat uit het dossier blijkt dat betrokkene economisch actief is (geweest). Bij de huidige aanvraag steken daar weliswaar geen bewijzen van bij, maar voor zover deze informatie nog actueel is, dient opgemerkt te worden dat hij op economisch actieve leeftijd is. In die zin is economisch actief zijn in België een noodzaak om in het eigen levensonderhoud te kunnen voorzien en dus allerm minst een bewijs van uitzonderlijke integratie. Het is noodzakelijk om een menswaardig bestaan mogelijk te maken. Daar betrokkene niet in het bezit is van een beroepskaart of gecombineerde vergunning, is betrokkene's economische activiteit gelinkt aan het bezitten van een attest van immatriculatie in het kader van een aanvraag gezinshereniging of bijlage 35 in het kader van een lopende beroepsprocedure. Het gaat hier dus niet om een constante en stabiele economische activiteit dewelke noopt tot het toekennen van een verblijfsrecht. De werkervaring die hij in België heeft opgedaan kan alleen maar in het voordeel werken bij het vinden van een job elders.

Wat betreft de sociale en culturele integratie kan opgemerkt worden dat betrokkene één van de landstalen machtig is, nl. het Nederlands aangezien dit ook de officiële landstaal in Suriname is. Mogelijks kan betrokkene ook de andere landstalen van België. Betrokkene beschikt over een Belgisch rijbewijs, maar

gezien zijn politionele veroordelingen wegens snelheidsovertredingen kan dat bezwaarlijk als een vorm van integratie beschouwd worden. Na jarenlang verblijf in België, heeft hij zich recent op een tijdsperiode van 10 maanden tijd 4 keer schuldig gemaakt aan een overduidelijk wat de veiligheid van andere mensen in gevaar brengt. Het jarenlang verblijf heeft hem de minimale (verkeers)regels in België blijkbaar niet eigen gemaakt en hij heeft het er kennelijk moeilijk mee deze te volgen en eerbiedigen. Dat hij mogelijks een netwerk van vrienden/kennissen heeft opgebouwd, ervaring heeft opgedaan op de arbeidsmarkt etc. doet daar geen afbreuk aan. Integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten, waar betrokkene niet in geslaagd is. Uit niets blijkt dat zijn banden met België die hij heeft opgebouwd, sterker zijn dan de banden met het land van herkomst of origine.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang van betrokkene, op basis van het welke hij het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de maatschappelijke impact van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daar dat artikel 8, §1 van het EVRM van toepassing is aangezien hij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Het recht op verblijf wordt daarom overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar enig middel onder meer toe als volgt:

“1. Eerste onderdeel: afwezigheid van redenen van openbare orde of nationale veiligheid

1.1 Verwerende partij stelt zich voor de bestreden beslissing op artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43 Vw. stelt: “(…)”

Het begrip “openbare orde”, zoals bedoeld in artikel 27 richtlijn 2004/38/EG, waarvan artikel 43 Vw. de omzetting vormt, moet restrictief uitgelegd worden. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Dit bevestigde uw Raad in het arrest van 16 februari 2023:

“Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen, moet restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 10 juli 2008, C33/07, Jipa, en verwijzing naar rechtspraak daarin).”

Het begrip “openbare orde” werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau-arrest :

“het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

*Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.*⁶

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast” (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak).

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is evenmin voldoende om tot een uitwijzingsbeslissing te komen.

Uit al bovenstaande blijkt duidelijk dat er een hoge drempel van ernst vereist wordt, alvorens openbare orde ex artikel 43 Vw. succesvol kan worden ingeroepen. Deze drempel wordt in voortliggend dossier hoe dan ook niet bereikt.

1.2 Verwerende partij concludeert op een voorbarige en onzorgvuldige wijze dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Verzoeker werd vier keer veroordeeld voor inbreuken die allen handelen over het overschrijden van de snelheidslimiet. Hoewel verzoeker niet ontkent dat deze inbreuken aan hem kunnen worden toegerekend, kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze snelheidsovertredingen als een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast” kunnen gekwalificeerd worden.

Verwerende partij geeft immers zelf aan dat ze geen kennis heeft van de precieze omstandigheden van de zaak heeft, maar dat “een dagvaarding voor de

politierechtbank gebeurt indien een persoon minstens meer dan 20km/uur te snel reed in de bebouwde kom, zone 30 of schoolomgeving of meer dan 30km/uur te snel op andere wegen” (stuk 1, p. 1). Verwerende partij steunt diens weigeringsbeslissing bijgevolg op het element dat verzoeker vier keer veroordeeld werd wegens het overschrijden van de snelheidslimiet zonder de precieze feiten te kennen. Hieruit blijkt allerm minst dat verwerende partij heeft onderzocht of verzoeker een actuele, werkelijke en afdoende bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Zo gaat verwerende partij aan de mogelijkheid van een dagvaarding indien een verzoek tot onmiddellijke inning niet wordt betaald voorbij. Indien een persoon niet (tijdig) ingaat op een voorstel tot onmiddellijke inning of voorstel tot minnelijke schikking, dagvaardt het parket de persoon in kwestie voor de politierechtbank. Ook voor “lichte snelheidsovertredingen” kan er gedagvaard worden, in tegenstelling tot wat verweerder stelt.

Bovenstaande hypothese is in casu van toepassing. Mijn cliënt was niet op de hoogte van de boetes die hij moest betalen. Hij was op het moment dat de boete werd geïnd niet ingeschreven in het rijksregister omwille van zijn precaire verblijfsstatus en had geen adres, waardoor hij niet te traceren viel. Sinds verzoeker de aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, en bijgevolg terug ingeschreven is in de bevolkingsregisters, ontving hij pas de boetes. Dit verklaart ook waarom de vier veroordelingen bij verstek werden uitgesproken. Verzoeker was niet op de hoogte van de boetes of dagvaardingen. Door verzoekers verblijfsituatie, was hij niet op de hoogte van de boetes en kreeg hij niet de kans om ze te betalen. Sinds mijn cliënt op de hoogte is van de boetes, werd een afbetalingsplan (stuk 4) opgesteld en worden de boetes zonder enig probleem betaald. Het nieuwe stuk dat bijkomend bij het verzoekschrift wordt ingediend ter ondersteuning hiervan, dient gelet op de bevoegdheid van Uw Raad niet om op zichzelf als nieuw stuk beoordeeld te worden, maar wel om aan te tonen dat er wel degelijk bijkomstige informatie voorhanden was die had kunnen worden voorgelegd bij een ernstiger onderzoek en feitenvinding door de DVZ, die nu dus onvoldoende blijkt.

Los van de vraag naar de concrete omstandigheden van de verkeersovertredingen, moet nogmaals benadrukt worden dat er in casu geen sprake is van “redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, nu het om vier snelheidsovertredingen gaat en dit niet beantwoordt aan de vereiste van “werkelijk en genoegzame bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”. In casu werd niet aangetoond welk fundamenteel belang van de samenleving in gevaar is. Verwerende partij stelt echter dat het gaat om ernstige overtredingen (het gaat bijgevolg niet om een wanbedrijf of misdad, wat eveneens een indicatie van ernst is). Hierbij moet nog maar eens worden benadrukt dat verwerende partij “geen kennis van de precieze omstandigheden van de zaak heeft”, zoals zij expliciet erkent in de bestreden beslissing, waardoor bijgevolg moeilijk uitspraak gedaan kan worden over het ernstig karakter van de overtredingen.

Daarnaast geeft verwerende partij aan dat verzoeker meermaals werd veroordeeld voor dezelfde inbreuken, waarbij wordt gesteld dat verzoeker “de grootste moeite (heeft) om tot inkeer te komen en zijn rijgedrag aan te passen”. Ook deze these is een verkeerde voorstelling van de feiten. Verzoeker stelt niet in vraag dat hij de verkeersinbreuken maakte, heeft schuldinzicht en betaalt de boeten. Verder is er ook geen weet van

verkeersinbreuken die plaatsvonden, nadat verzoeker op de hoogte was van de inbreuken. Er kan bijgevolg niet worden gesteld dat verzoeker de "grootste moeite heeft om zijn rijgedrag aan te passen". Het gaat al helemaal te ver dat hieruit zou worden afgeleid, wat verweerder in casu doet, dat er een groot risico op recidive is.

Verzoeker is van oordeel dat het risico op recidive voor verzoeker - het criterium dat het actueel, werkelijk en voldoende ernstig karakter omhelst - niet wordt aangetoond. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is niet voldoende om tot de intrekking van het verblijfsrecht te komen.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan – een louter hypothetische kans volstaat niet.

Het is onvoldoende om louter te poneren dat er een groot risico op recidive is, omwille van het gegeven dat verzoeker vier keer bij verstek werd veroordeeld wegens snelheidsovertredingen. Verzoeker was niet op de hoogte van de inbreuken, omwille van het feit dat hij de boetes en/of dagvaardingen niet kreeg. Sinds mijn cliënt hiervan op de hoogte is, werden er geen nieuwe veroordelingen uitgesproken. Mijn cliënt volgt een afbetalingsplan (stuk 4) en betaalt zo stelselmatig alle boeten af.

Uit bovenstaande blijkt dat voor verzoeker niet werd aangetoond dat hij actueel een werkelijk gevaar voor de openbare orde betekent.

1.3 Voorts schendt verwerende partij met de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel.

De beoordelingsmarge van de lidstaten is niet onbepikt. Het bestuur dient niet enkel rekening te houden met het gedrag van verzoeker, zoals eerder aangegeven, maar dient evenzeer het evenredigheidsbeginsel toe te passen bij het weigeren van een verblijfsrecht. Dit houdt in dat er nagegaan moet worden in welke mate het weigeren van een verblijfsrecht nuttig is voor het vooropgestelde doel – namelijk het beschermen van de openbare orde en/of veiligheid.

Rekening houdend met het privé- en familieleven van verzoeker, welke hieronder zal worden toegelicht, is het niet proportioneel om een verblijfsrecht aan verzoeker te weigeren omwille van de vier bovenvermelde snelheidsovertredingen. Zeker nu het niet duidelijk is wat de precieze omstandigheden zijn, kan niet gesteld worden dat deze vier snelheidsovertredingen de drempel van ernst bereiken die noodzakelijk is voor de weigeringsgrond van openbare orde of nationale veiligheid. Deze weigeringsgrond moet immers bijzonder restrictief worden geïnterpreteerd.

1.4 Afsluitend kan gesteld worden dat verwerende partij geen rekening hield met de zeer reële mogelijkheid dat verzoeker op ontvankelijke wijze verzet zou aantekenen tegen het verstekvonnis.

Verzoeker contacteerde een advocaat gespecialiseerd in strafrecht, om na te gaan op welke manier verzet kan worden aangetekend.

Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door zich louter te baseren op vier verstekvonnissen, om tot de conclusie te komen dat om redenen van openbare orde een verblijfsrecht als echtgenoot van een Unieburger niet aan de orde is.

Verwerende partij hield er namelijk geen rekening mee dat er een zeer reële mogelijkheid bestond dat verzoeker op ontvankelijke wijze verzet zou aantekenen tegen het verstekvonnis.

Artikel 187, §4 van het Wetboek van Strafvordering bepaalt dat ten gevolge van het verzet, de veroordeling als niet bestaande wordt gehouden.

Zodra verzoeker op ontvankelijke wijze verzet aantekent, bestaan de vonnissen van 8 april 2024, 13 juni 2024, 17 juni 2024 en 3 februari 2025 niet langer. Verwerende partij ging dan ook op voorbarige wijze te werk, en hield onvoldoende rekening met het feit dat een verstekvonnis allesbehalve een definitieve veroordeling vormt, maar ten gevolge van een verzet als niet bestaande wordt gehouden. Hierdoor hield verwerende partij onvoldoende rekening met alle elementen van de zaak, en ging ze onzorgvuldig te werk.

Uw Raad oordeelde in arrest nr. 284 414 van 7 februari 2023 als volgt in een gelijkaardige zaak:

"In zijn middel betwist verzoeker dat de veroordeling definitief zou zijn aangezien hij slechts bij verstek werd veroordeeld. Verzoeker voert aan dat hij verzet heeft aangetekend tegen dit vonnis, zodat dit niet meer geacht wordt te bestaan.

[..]

Artikel 187, § 4, van het Wetboek van strafvordering bepaalt dat ten gevolge van het verzet de veroordeling voor niet bestaande wordt gehouden, [..]

Aldus besluit de Raad dat het determinerende motief op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, met name verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank te Gent, niet langer bestaat. Door voorbarig te stellen dat verzoeker werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf, zonder er acht op te slaan dat het een vonnis bij verstek betrof en dat er een zeer reële mogelijkheid bestond dat verzoeker op ontvankelijke wijze verzet zou aantekenen, heeft de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met alle elementen van de zaak en heeft zij onzorgvuldige wijze besloten dat verzoekers veroordeling definitief was. Verzoeker maakt dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk." (eigen markering)

(...)"

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.4. De relevante bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° (...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De Raad stelt vast dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet, zoals onder andere gewijzigd door artikel 33 van de wet van 24 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 10 mei 2007), de omzetting vormt van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 24 april 2007 blijkt dat de Raad van State er in zijn advies had op aangedrongen om artikel 27.2 van de richtlijn 2004/38/EG integraal over te nemen. (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, 2006-2007, nr. 2845/1, p. 60-63), waardoor de maatregelen die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid worden genomen “*uitsluitend gebaseerd (dienen te) zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene*” en dat dit gedrag “*een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (moet) vormen*”. Het moet hierbij gaan om een werkelijke bedreiging die niet louter op vermoedens is gestoeld (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313, 2 juli 2009, 12). Daarnaast mag de maatregel niet uitsluitend worden gebaseerd op motieven die door een andere lidstaat zijn aangevoerd ter rechtvaardiging van een beslissing tot verwijdering (cf. HvJ 10 juli 2008, Ministerul Administrației și Internelor t. Jipa, nr. C-33/07, §25).

Artikel 45, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, voorziet in dit verband het volgende:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet vermeld dat de beslissingen zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van het familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138- 143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over de openbare orde en de nationale veiligheid, ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14, alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt, licht het HvJ in zijn rechtspraak toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de weigering van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming

van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij kan worden opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt dat de in de artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

3.5. De Raad stelt vast dat de verwerende partij oordeelt dat het verblijfsrecht op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij geweigerd dient te worden om redenen van openbare orde, daar uit de recentheid in de tijd van de door haar gepleegde feiten en het telkens plegen van dezelfde feiten, ondanks een veroordeling, blijkt dat haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstig bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In de bestreden beslissing wordt hierover concreet gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

- op 08.04.2024 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Turnhout wegens overdreven snelheid op een viervaksweg (wegmark.). Hij kreeg een geldboete van 120 EUR of een vervangend rijverbod van 15 dagen.
- op 13.06.2024 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Turnhout wegens overdreven snelheid op een viervaksweg (wegmark.) (2x) en wegens het negeren van een snelheidsbeperking. Zijn straf bestond uit een geldboete van 400 EUR of een vervangend rijverbod van 30 dagen.
- op 17.06.2024 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Turnhout wegens overdreven snelheid op een viervaksweg (wegmark.). Een geldboete van 80 EUR of een vervangend rijverbod van 15 dagen volgde.
- op 03.02.2025 werd betrokkene veroordeeld door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Turnhout wegens overdreven snelheid of een viervaksweg (wegmark.) en wegens het negeren van een snelheidsbeperking, meer bepaald het verkeersbord met code C43. Zijn straf bestond respectievelijk uit een

geldboete van 200 EUR of een vervangend rijverbod van 15 dagen en een geldboete van 80 EUR of een vervangend rijverbod van 15 dagen.

Betrokken is tot vier maal toe veroordeeld voor dezelfde feiten op een tijdspanne van amper 10 maanden tijd. Betrokkene heeft het kennelijk erg moeilijk om de verkeersregels in België, en meer bepaald de snelheidslimieten, te volgen en te respecteren. De Wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid. Er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de Politie rechtbank. Door het verschijnen voor de politierechter gaat het om zware snelheidsovertredingen. We hebben geen kennis van de precieze omstandigheden van de zaak, maar een dagvaarding voor de politierechtbank gebeurt indien een persoon minstens meer dan 20 km/uur te snel reed in de bebouwde kom, zone 30 of schoolomgeving of meer dan 30km/uur te snel op andere wegen. Ongeacht de precieze omstandigheden ons niet gekend zijn, getuigt het voorkomen voor de politierechtbank van een roekeloos gedrag van betrokkene in het verkeer. De verkeersovertredingen van betrokkene zijn ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van andere mensen in gevaar brengen. Overdreven snelheid tast het fysieke en psychische veiligheidsgevoel van andere burgers aan. Dat betrokkene op korte tijd vier keer veroordeeld is voor identiek dezelfde feiten, maakt het een kwestie van tijd vooraleer anderen het slachtoffer worden van zijn rijgedrag. Ondanks een politionele veroordeling, heeft betrokkene kennelijk de grootste moeite om tot inkeer te komen en zijn rijgedrag aan te passen. Het getuigt van een gebrek aan respect voor de minimale (veiligheids)regels van de maatschappij waarin hij leeft. Dit maakt dat de kans op recidive groot is.

Bovendien is betrokkene nog veroordeeld op een moment (cfr. veroordeling 03.02.2025) dat hij in afwachting was van het resultaat van onderhavige aanvraag. Betrokkene wenst een recht op gezinshereniging erkend te zien door de Belgische autoriteiten, terwijl hij de minimale regels van de Belgische samenleving niet lijkt te onderschrijven. Betrokkene wenst zich te beroepen op zijn familiaal belang, maar dit familiale belang weerhoudt hem er kennelijk niet van om de in onze samenleving geldende regels met de voeten te treden. Het gaat om een verantwoordelijkheid in twee richtingen; indien betrokkene de minimale regels die in onze maatschappij gelden tot 4 keer toe op korte tijd eenvoudigweg naast zich neer legt, kan bezwaarlijk van de Belgische administratie verwacht worden aan deze politionele veroordelingen geen belang te hechten. Betrokkene wist of diende te weten dat het overtreden van de Belgische rechtsregels zijn verblijf in België niet in positieve zin zou beïnvloeden, gezien zijn precair verblijf en gezien onderhavige aanvraag gezinshereniging hangend was.

Uit de recentheid in de tijd van de feiten en het telkens plegen van dezelfde feiten, ondanks een veroordeling, blijkt dus dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht aan betrokkene bijgevolg geweigerd worden."

3.6. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij op voorbarige en onzorgvuldige wijze concludeert dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Zij wijst erop dat zij vier keer veroordeeld werd voor inbreuken die allen handelen over het overschrijden van de snelheidslimiet, dat hoewel zij niet ontkent dat deze inbreuken haar kunnen toegerekend worden, bezwaarlijk kan gesteld worden dat deze snelheidsovertredingen als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast kunnen worden gekwalificeerd. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zelf aangeeft dat ze geen kennis heeft van de precieze omstandigheden van de zaak maar dat een "een dagvaarding voor de politierechtbank gebeurt indien een persoon minstens meer dan 20 km/uur te snel reed in de bebouwde kom, zone 30 of schoolomgeving of meer dan 30km/uur te snel op andere wegen", dat de verwerende partij de bestreden beslissing bijgevolg steunt op het element dat zij vier keer veroordeeld werd wegens het overschrijden van de snelheidslimiet, zonder de precieze feiten te kennen, dat hieruit allerminst blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of zij een actuele, werkelijk en afdoende bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat de verwerende partij zo voorbij gaat aan de mogelijkheid van een dagvaarding indien een verzoek tot onmiddellijke inning niet wordt betaald, dat indien een persoon niet (tijdig) ingaat op een voorstel tot onmiddellijke inning of voorstel tot minnelijke schikking, het parket de persoon in kwestie voor de politierechtbank dagvaardt, dat er ook voor lichte snelheidsovertredingen gedagvaard kan worden, dat deze hypothese *in casu* van toepassing is, dat zij niet op de hoogte was van de boetes die zij moest betalen, dat zij op het moment dat de boete werd geïnd niet ingeschreven was in het rijksregister omwille van haar precaire verblijfsstatus en dus geen adres had, waardoor zij niet te traceren viel, dat zij de boetes pas ontving sinds zij de aanvraag gezinshereniging heeft ingediend en bijgevolg terug ingeschreven is in de bevolkingsregisters. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij stelt dat het gaat om ernstige overtredingen, dat moet benadrukt worden dat de verwerende partij "geen kennis van de precieze omstandigheden van de zaak heeft", zoals zij expliciet erkent in de bestreden beslissing, waardoor bijgevolg moeilijk uitspraak kan gedaan worden over het ernstig karakter van de overtredingen.

Betreffende de stelling dat zij meermaals veroordeeld werd voor dezelfde inbreuken waarbij wordt gesteld dat zij "de grootste moeite (heeft) om tot inkeer te komen en zijn rijgedrag aan te passen", betoogt de verzoekende partij dat deze these een verkeerde voorstelling van de feiten is, dat zij de verkeersinbreuken

maakte, schuldinzicht heeft en de boeten betaalt, dat er geen weet is van verkeersinbreuken die plaatsvonden nadat zij op de hoogte was van de inbreuken. Dat het al helemaal te ver gaat om hieruit af te leiden dat er een groot risico op recidive is, waarbij zij erop wijst dat het gepleegd hebben op zich van strafrechtelijke feiten *an sich* niet voldoende is om het verblijfsrecht te weigeren. Zij meent dat het onvoldoende is om louter te poneren dat er een groot risico op recidive is, omwille van het gegeven dat zij vier keer bij verstek veroordeeld werd wegens snelheidsovertredingen, nu zij niet op de hoogte was van de inbreuken, omwille van het feit dat zij de boetes en dagvaardingen niet kreeg en dat sinds zij hiervan op de hoogte is, er geen nieuwe veroordelingen meer werden uitgesproken.

3.7. Voor wat betreft de openbare orde-elementen, merkt de Raad op dat er zich in het administratief dossier slechts een uittreksel van het strafregister van de verzoekende partij van 4 april 2025 bevindt, met een opsomming van de vier door haar opgelopen veroordelingen zoals die worden weergegeven in de bestreden beslissing (administratief dossier, stuk 229), evenals vier documenten *“bevraging ANG”* van 15 april 2025 waaruit telkens blijkt dat de verzoekende partij, onder de opgegeven identiteit, niet gekend is in de Algemene Nationale Gegevensdatabank (administratief dossier, stukken 231-234). De Raad merkt op dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van de feiten die hebben geleid tot de veroordelingen door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Turnhout van 8 april 2024, 13 juni 2024, 17 juni 2024 en/of 3 februari 2025, daadwerkelijk *“minstens meer dan 20 km/uur te snel reed in de bebouwde kom, zone 30 of schoolomgeving of meer dan 30km/uur te snel op andere wegen”*. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dat de wegcode alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid bevat, dat er vier graden zijn van overtredingen en dat de vierde graad de zwaarste overtredingen betreft, die automatisch het voorwerp zijn van een dagvaarding voor de politierechtbank, dat het door het verschijnen voor de politierechter om zware snelheidsovertredingen gaat, dat zij geen kennis van de precieze omstandigheden heeft maar dat een dagvaarding voor de politierechtbank gebeurt indien een persoon minstens meer dan 20 km/uur te snel reed in de bebouwde kom, zone 30 of schoolomgeving of meer dan 30km/uur te snel op andere wegen, doch gaat zij met deze motivering voorbij aan het feit dat de verzoekende partij ook om andere redenen, waarvan de verzoekende partij meent dat er *in casu* sprake is, voor de politierechtbank gedagvaard kan worden. Er kan dan ook niet blijken uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier of de verwerende partij correct en niet op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat het, door het verschijnen voor de politierechtbank, gaat om zware snelheidsovertredingen en dat het voorkomen voor de politierechtbank getuigt van een roekeloos gedrag van de verzoekende partij in het verkeer.

De verzoekende partij kan dan ook – gelet op wat voorafgaat – gevolgd worden waar zij betoogt dat de verwerende partij stelt dat het gaat om ernstige overtredingen, dat de verwerende partij *“geen kennis van de precieze omstandigheden van de zaak heeft”*, zoals zij expliciet erkent in de bestreden beslissing, waardoor bijgevolg moeilijk uitspraak kan gedaan worden over het ernstig karakter van de overtredingen.

In de bestreden beslissing wordt voorts omtrent het actueel karakter van het gevaar van de openbare orde gemotiveerd als volgt:

“Dat betrokkene op korte tijd vier keer veroordeeld is voor identiek dezelfde feiten, maakt het een kwestie van tijd vooraleer anderen het slachtoffer worden van zijn rijgedrag. Ondanks een politionele veroordeling, heeft betrokkene kennelijk de grootste moeite om tot inkeer te komen en zijn rijgedrag aan te passen. Het getuigt van een gebrek aan respect voor de minimale (veiligheids)regels van de maatschappij waarin hij leeft. Dit maakt dat de kans op recidive groot is.”

De verzoekende partij stelt dat deze these een verkeerde voorstelling van de feiten is, dat zij geen weet heeft van verkeersinbreuken die plaatsvonden nadat zij op de hoogte was van de inbreuken, dat er bijgevolg niet kan worden gesteld dat zij de *“grootste moeite heeft om (haar) (...) rijgedrag aan te passen”*, dat het al helemaal te ver gaat dat hieruit zou worden afgeleid, wat de verwerende partij *in casu* doet, dat er een groot risico op recidive is.

De Raad merkt op dat uit de onbetwiste motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij op 8 april 2024 en op 17 juni 2024 wegens *“overdreven snelheid op een viervaksweg (wegmark.)”* en op 13 juni 2024 wegens *“overdreven snelheid op een viervaksweg (wegmark.) (2x) en wegens het negeren van een snelheidsbeperking”* bij verstek door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Turnhout werd veroordeeld tot een geldboete (of een vervangend rijverbod) en dat zij op 3 februari 2025 nogmaals door dezelfde rechtbank werd veroordeeld tot een geldboete (of een vervangend rijverbod) wegens *“overdreven snelheid of een viervaksweg (wegmark.) en wegens het negeren van een snelheidsbeperking”*.

De stelling *“Ondanks een politionele veroordeling, heeft betrokkene kennelijk de grootste moeite om tot inkeer te komen en zijn rijgedrag aan te passen”* berust – gelet op het woord ondanks – op de

veronderstelling dat de verzoekende partij bij het plegen van een of meerdere verkeersinbreuken, waarvoor zij naderhand veroordeeld werd, reeds op de hoogte was van de vorige inbreuken en veroordelingen.

Nergens uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier blijkt wanneer de verkeersovertredingen begaan werden, noch wanneer de verzoekende partij de gerelateerde (boetes en/of) dagvaardingen ontving. Uit de data van de drie eerst vermelde veroordelingen kan ook niet afgeleid worden wanneer de verzoekende partij voor de laatste veroordeling van 3 februari 2025, op de hoogte was van haar snelheidsovertredingen en de gerelateerde dagvaardingen en veroordelingen hiervoor, daar de drie veroordelingen die dateren van voor die datum allen bij verstek werden uitgesproken.

Nergens uit blijkt aldus dat de verzoekende partij voor het plegen van de laatste verkeersinbreuk waarvoor zij veroordeeld werd, waarvan de datum overigens ook niet blijkt uit het administratief dossier, reeds op de hoogte was van de eerdere verkeersinbreuken en de gerelateerde veroordelingen.

Er kan dan ook niet blijken of de verwerende partij correct en niet op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij, ondanks een politionele veroordeling, kennelijk de grootste moeite heeft om tot inkeer te komen en haar rijgedrag aan te passen, dat dit getuigt van een gebrek aan respect voor de minimale (veiligheids)regels van de maatschappij waarin de verzoekende partij leeft en dat dit maakt dat de kans op recidive groot is.

De verzoekende partij kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze concludeert dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

3.8. Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen betoogt dat de verzoekende partij stelt dat zij niet op de hoogte was van de boetes die zij moest betalen, gezien het verstekvonnissen betref, dat zij naar haar precaire verblijfssituatie verwijst en het gegeven dat zij niet ingeschreven was in het rijksregister, dat zij sinds huidige aanvraag zou ingeschreven zijn en op de hoogte zou zijn gesteld, dat dergelijke argumentatie evenwel niet kan overtuigen, dat het feit met name blijft dat zij de overtredingen wel heeft gepleegd, los van de vraag of zij op de hoogte werd gesteld van de boetes, dat een feit uiteraard niet pas strafbaar is als men betrapt wordt, dat het gegeven dat naderhand in maart 2025 een afbetalingsplan werd opgesteld, hieraan evenmin afbreuk doet, merkt de Raad op dat in het kader van de beoordeling of de verzoekende partij tot inkeer is gekomen het wel degelijk relevant is of de verzoekende partij op de hoogte is van de eerder begane overtreding(en) en veroordelingen. Het loutere feit overigens dat zij een snelheidsovertreding heeft gepleegd, maakt nog niet dat zij zich ervan bewust is dat zij deze overtreding heeft begaan. Het feit dat zij de overtredingen wel degelijk heeft gepleegd doet overigens geen afbreuk aan de vaststelling dat niet blijkt of de verwerende partij, in het kader van het beoordelen van de ernst van de feiten, correct en niet op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat het gaat om zware snelheidsovertredingen.

Met het betoog in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij op geen enkele manier aannemelijk maakt dat uit het feit dat zij na deze veroordeling geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd kan blijken dat er sprake zou zijn van schuldbesef, dat het loutere feit dat geen nieuwe feiten zouden zijn gepleegd immers geen afbreuk doet aan de deugdelijke vaststelling van de gemachtigde dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten en hiermee de veiligheid van anderen in het gedrang brengt, gaat de verwerende partij eraan voorbij dat het haar toekwam om bij het nemen van de bestreden beslissing ook aannemelijk te maken dat de verzoekende partij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het in dit verband gevoerde onderzoek is, zoals blijkt uit het voorgaande, onzorgvuldig. Bovendien blijkt uit wat voorafgaat ook dat op grond van de voorliggende stukken in het administratief dossier de verwerende partij niet dienstig op grond van de door haar in de bestreden beslissing weergegeven motieven kon oordelen over het ernstig karakter van de overtredingen, zodat ook niet blijkt dat het gaat om een deugdelijke vaststelling van de gemachtigde dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten.

3.9. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij meent dat de aanvraag verworpen wordt om redenen van openbare orde omdat uit de recentheid in de tijd van de feiten én het telkens plegen van deze feiten, ondanks veroordeling, blijkt dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Er kan niet zonder meer blijken dat de verwerende partij, zonder te verwijzen naar het telkens plegen van feiten, ondanks een veroordeling – een stelling waarvan *in casu* niet kan blijken of die correct en niet kennelijk onredelijk is – eveneens zou hebben geoordeeld dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving waardoor het verblijfsrecht aan de verzoekende partij geweigerd dient te worden.

De Raad bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

3.10. Er kan niet blijken dat de feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.11. Door in de nota met opmerkingen te stellen dat door de gemachtigde geheel terecht werd vastgesteld dat aan de verzoekende partij het verblijfsrecht dient te worden geweigerd in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde op zeer gedegen wijze is vastgesteld dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht moet worden een ernstige, actuele en reële bedreiging voor de openbare orde uit te maken, dat gelet op de zeer pertinente elementen – die zij in de nota met opmerkingen opsomt – en bij uitbreiding de omstandige motieven uit de bestreden beslissing, de verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat zij op heden een gevaar vormt voor de openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, dat de verzoekende partij niet kan volstaan met te stellen dat deze inbreuken niet ernstig genoeg zouden zijn, dat het loutere feit dat de verzoekende partij blijkt geeft van een andere inschatting van de door haar gepleegde feiten niet van aard is om afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing, werpt de verwerende partij geen ander licht op voornoemde vaststellingen.

3.12. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar eventuele overige middelonderdelen dringt zich niet verder op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER